

W tym zakresie wnoszący odwołanie wskazuje, po pierwsze, że Sąd naruszył prawo, dokonując literalnej i oderwanej od kontekstu wykładni art. 6ter konwencji paryskiej, nie biorąc pod uwagę ducha tego przepisu i samej konwencji, która po wprowadzeniu zmian aktem lizbońskim z dnia 31 października 1958 r. zaleca rozciągnięcie wszystkich przepisów odnoszących się do znaków fabrycznych lub handlowych na znaki usługowe, z wyjątkiem kilku przepisów, które nie znajdują zastosowania w niniejszej sprawie.

Wnoszący odwołanie podnosi, po drugie, że sam prawodawca wspólnotowy kwestionuje dokonywanie rozróżnienia między znakami towarowymi a znakami usługowymi, ponieważ art. 29 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, który stanowi transpozycję art. 4A konwencji paryskiej, odnoszący się do prawa pierwszeństwa, wyraźnie wymienia usług objęte wnioskiem o rejestrację znaku.

Wskazuje on, po trzecie, że wbrew temu, co Sąd orzekł w zaskarżonym wyroku, art. 6 traktatu o prawie znaków towarowych sporządzonego w Genewie dnia 27 października 1994 r. należy interpretować w ten sposób, że objaśnia on zakres stosowania konwencji paryskiej, nie rozciągając jednak zakresu stosowania na sytuacje, które są wykluczone w obecnym brzmieniu tej konwencji.

Wreszcie wnoszący odwołanie podkreśla, że w niedawnym wyroku sam Trybunał Sprawiedliwości dopuścił, przynajmniej domyślnie, że konwencja paryska zaleca równe traktowanie znaków towarowych i znaków usługowych.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

(²) Zbiór traktatów Organizacji Narodów Zjednoczonych, tom 828, nr 11847, str. 108.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 22 maja 2008 r. — E. Friz GmbH przeciwko Carsten von der Heyden

(Sprawa C-215/08)

(2008/C 209/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: E. Friz GmbH

Strona pozwana: Carsten von der Heyden

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 1 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa (¹) powinien być interpretowany w ten sposób, że obejmuje on przystąpienie konsumenta do spółki osobowej, spółki osobowej prawa handlowego, związku lub spółdzielni, jeśli cel przystąpienia nie polega przede wszystkim na uzyskaniu członkostwa w spółce, związku lub spółdzielni, lecz — co jest szczególnie częste w przypadku członkostwa w zamkniętym funduszu rynku nieruchomości — stanowi inną drogę do lokaty kapitału lub pozyskania świadczeń będących typowym przedmiotem umów zamiany?
- 2) Czy przepis art. 5 ust. 2 dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa powinien być interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się on krajowym (wynikającym z orzecznictwa) skutkom prawnym w rozumieniu art. 7 dyrektywy, który stanowi, że takie oświadczenie konsumenta o przystąpieniu wykonane poza lokalem przedsiębiorstwa w przypadku odwołania przystąpienia do spółki prowadzi do tego, że odwołujący konsument, w momencie kiedy odwołanie staje się skuteczne, posiada roszczenie przeciwko spółce, związkowi lub spółdzielni o zapłatę należności z tytułu podziału majątku na skutek wystąpienia, tj. otrzymuje kwotę odpowiadającą wartości jego udziału w spółce, związku lub spółdzielni w momencie wystąpienia z (możliwym) skutkiem, że ze względu na rozwój gospodarczy spółki, związku lub spółdzielni zwrócona zostanie kwota mniejsza niż wartość jego wkładu bądź powstanie obowiązek dopłaty przekraczający wartość jego wkładu, gdyż mienie do podziału będzie wykazywało wartość ujemną?

(¹) Dz. U. L 372, str. 31.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-221/08)

(2008/C 209/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: R.Lyal, W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy minimalnych i maksymalnych cen sprzedaży detalicznej papierosów, Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 95/59/WE⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 1995 r. w sprawie podatków innych niż podatki obrotowe, wpływających na spożycie wyrobów tytoniowych;
- stwierdzenie, że poprzez brak dostarczenia niezbędnych informacji dotyczących właściwego prawa irlandzkiego w celu umożliwienia Komisji wykonania zadania kontroli zgodności z dyrektywą 95/59, Irlandia uchybiła zobowiązaniu ciążącemu na niej na mocy art. 10 WE;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie Tobacco Products (Control of Advertising, Sponsorship and Sales Promotion)(No. 2) Regulations 1986 [rozporządzeń z 1986 r. dotyczących wyrobów tytoniowych (kontrola reklamy, sponsorowania i sprzedaży promocyjnych)] a także na podstawie porozumień dotyczących wprowadzenia tych rozporządzeń zawartych z producentami i importerami, Irlandia ustaliła minimalną cenę papierosów, która wynosiła nie mniej niż 3 % poniżej oszacowanej średniej ceny papierosów z danej kategorii. Ponadto, oprócz tego, że producenci i importerzy nie mogą ustalać cen niższych niż 3 % poniżej oszacowanej średniej ceny, Irlandia ustanowiła także cenę maksymalną papierosów. Taki system jest sprzeczny z art. 9 ust. 1 dyrektywy 95/59, zgodnie z którym producenci wyrobów tytoniowych „mają swobodę w ustalaniu maksymalnej ceny sprzedaży detalicznej dla każdego z produktów”.

Zgodnie z art. 10 WE, państwa członkowskie mają obowiązek umożliwienia Komisji wypełniania jej zadań, w szczególności poprzez dostarczenie informacji, o które wystąpiono w trakcie postępowania o uchybienie. Komisja ponosi, że poprzez niedostarczenie jakiegokolwiek informacji dotyczącej właściwego prawa irlandzkiego, pomimo ponawianych wezwań ze strony Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniu ciążącemu na niej na mocy art. 10 WE.

⁽¹⁾ (Dz.U. L 21, str. 40).

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-222/08)

(2008/C 209/35)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. van Vliet i A. Nijenhuis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że przy transponowaniu do prawa krajowego przepisów dotyczących kosztów i finansowania usługi powszechnej Królestwo Belgii nie wykonało zobowiązań ciążących na nim na mocy art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 oraz załącznika IV część A do dyrektywy 2002/22/WE;
- obciążenia Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Celem dyrektywy 2002/22/WE jest między innymi określenie środków stosowanych w sytuacji, gdy rynek nie zaspokaja w sposób zadowalający potrzeb użytkowników końcowych, a także zawiera przepisy dotyczące dostępności usługi powszechnej. Artykuł 12 ust. 1 dyrektywy przewiduje, że w przypadku, gdy krajowe organy regulacyjne uznają, iż świadczenie usługi powszechnej określonej w art. 3-10 może stanowić niesprawiedliwe obciążenie przedsiębiorstw wyznaczonych do świadczenia usługi powszechnej, obliczają one koszty netto świadczenia tej usługi w sposób określony w tym przepisie. Załącznik IV część A zawiera przepisy dotyczące kosztów netto. Artykuł 13 ust. 1 przewiduje, że w przypadku, gdy na podstawie kalkulacji kosztu netto określonego w art. 12, krajowe organy regulacyjne stwierdzą, iż na danym przedsiębiorstwie spoczywają niesprawiedliwe obciążenia, państwa członkowskie, w odpowiedzi na wniosek wyznaczonego przedsiębiorstwa decydują o wprowadzeniu mechanizmu kompensacji.

Zdaniem Komisji Belgia nie przetransponowała prawidłowo przepisów art. 12 ust. 1, art. 13 ust. 1 oraz załącznika A część IV. Uregulowania obowiązujące w Belgii nie zawierają w szczególności żadnej możliwości oceny kwestii, czy oferowanie usługi powszechnej według stawek socjalnych stanowi nieuzasadnione obciążenie wyznaczonych przedsiębiorstw. Ponadto uregulowania belgijskie nie spełniają wymogów dotyczących obliczania kosztu netto przewidzianych w szczególności w załączniku IV część A in fine do dyrektywy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichts Oldenburg (Niemcy) w dniu 26 maja 2008 r. — Stadt Papenburg przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-226/08)

(2008/C 209/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichts Oldenburg